

בלבד וחוזרים ומרגישים שזה לא יכול היה לקרות במקום כאחר.

לא בשביל כסף

לאדיבותם של המצרים אין גבול. אנחנו מגיעים עם נהג מונית לאחד מפרברי קאהיר, ומחפשים את קאהיר העתיקה. הנהג, משום מה, הוריד אותנו במקום הלא נכון, קורה. מייד מתנדב בחור צעיר להראות לנו את קאהיר העתיקה ואת בית הכנסת אבן עזרא, שם, על פי האגדה, ישנה ניקבה שמתוכה משה בת פרעה את משה מן היאור.

אנחנו חוששים. איש זר, אמרנו לו שאנחנו מישראל. הוא מרגיש שאנחנו פוחדים ומבקש שנסמוך עליו. הוא מוכר ככל קאהיר כשהחן כדורגל והוא מבצע להטוטי כידורו, כדי להוכיח לנו זאת, יש לו זמן והוא מוכן לקחת אותנו לשם.

אנחנו אומרים — לא תודה, מעדיפים ללכת ברגל. אני מתכוונת. גם טלי חברתי. רק שני הגברים שאננים וניגוחים. הם מרגישים בסדר עם הישראליות שלהם, תחושת ביטחון שאופפת אותם מתחילת הטיול עד סופו.

עליהם. אנחנו רוצים עוד רקדנית בטון. גומרים את הבילויים וכמו שנהוג לגבי אורחים המתגוררים במלון חותמים על החשבון. למחרת, בארוחת הבוקר, מעדיפים על פני ארוחת הבוקר הקונטיננטלית את ארוחת הבוקר המוצעת כמזון, הכוללת סוגי לחם שונים, פול, טעמייה, גבינות, ריבות, ביצים וקרלי חזיר — כל טוב, אך אף לא ירק אחד. אחרי הארוחה חותמים. כערב, אחרי שערכנו סיכוב בכל קאהיר כדי למצוא את מיסעדת אבו שוקרה המפורסמת, אנחנו מגלים שהיא סגורה, הולכים למיסעדה מומלצת אחת אל חטי המלאה בתיירים (מוכירה את פונדק שאול בכרם), חוזרים למלון, הולכים למיסעדה הצרפתית המצויינת המשקיפה על הנילוס, שם אוכלים רג סלמון פריך עם צלפים, סטייק אנטריקוט, ושותים יין מצרי מעולה. החשבון לא מי יודע מה, ושוב כמו כאלה שגרים במלון, חותמים.

ואו, למחרת היום, כשאנחנו עומדים לעזוב את המלון, אנחנו חושפים את המכה ומסתבר, כי עלינו לשלם גם עבור המלון וגם עבור מה שנקרא "האקסטרוות" בשער הנמוך של הלירה המצרית. אנחנו מסכימים להפסיד כ-25% על חשבון הטמטום שלנו, ואי מסתבר לנו שלא מספיק שנפסיד כסף,

קולטים שאתה לא משלמה, הם אומרים לך, "הלו" חייכני ומתנבאים לעזור לך. גם נהיגתם המטרופת של הנהגים אינה עצבנית. הם שולטים היטב בנהג, וכשהם "משתוללים" על הכביש, הם כעצם מתכוונים להוכיח לך, כמו ילדים, את שליטתם המוחלטת במכונית.

גם הציפצופים הבלתיפוסקים, אינם נובעים מעצבנות, אלא מתוך סיגנון נהיגה. במצרים, במקום לאות מצפצפים. יש לנהגים המצרים גם סיגנון של שפת ירדים. הם מסמנים זה לזה בידיהם מתי ואם אפשר לעקוף. נכון שלנוסע הקונבנציונאלי צפויה חוויה מקפאת-דם כשהוא נוסע בכביש בינעירוני עם נהג מצרי, אך במהרה תופס הנוסע, כי הוא יכול לסמוך על הנהג וככל שיתלהב פחות מנהיגותו וככל שיתעלם מן הנהיגה, כך יירגע הנהג ואם לא יירגע, תמיד אפשר להגיד לו בערבית תקנית, רחילק, יא-חביבי, סתאנה שוואייה. הוא יבין ויאט.

לסמוך על האנושיות

במצריים, כמו בכל ארץ שאליה מגיע תייר, קיימת בעיית המרת המטבע. אלא שבמצריים נהוגים שני

אל-אזהר

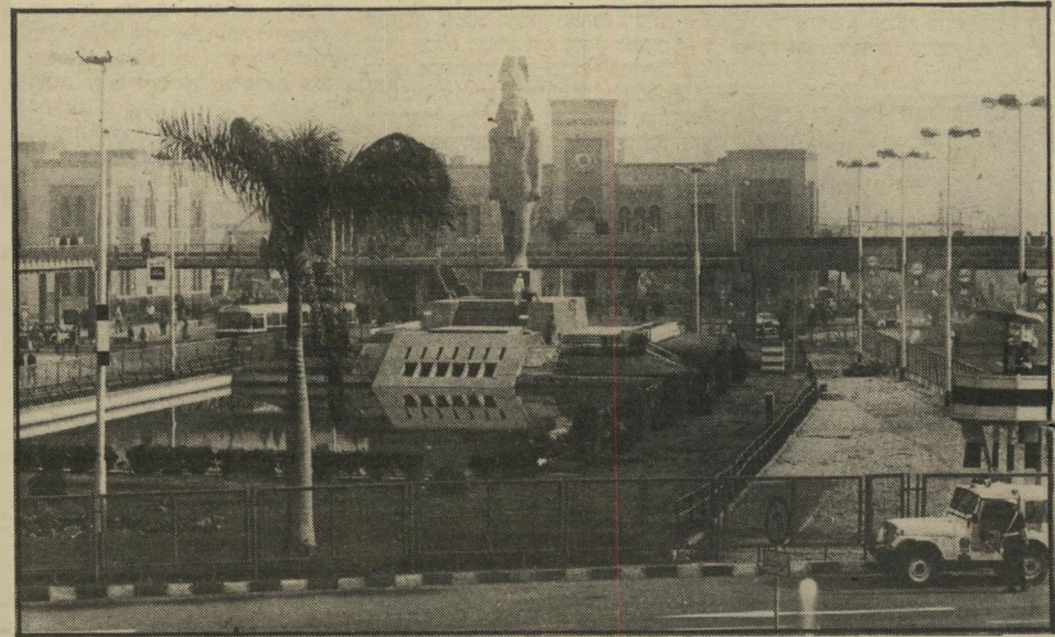
מיסגד האוניברסיטה האיסלמית אל-אזהר, שליך שוק חאן אל-חלילי. הזרים הנכנסים למיסגד משלמים שתי לירות מצריות ומתבקשים להוריד את נעליהם.

וסאהלן איסראיל" וכל זאת במטרה שתקנה משהו. אך יש גם רבים אחרים שבאמת שמחים על העובדה שפגשו בישראלים. "השלום הקר" נשאר בגדר כותרת בעיתון, בחיי יום יום השלום בהחלט חם וחי. קחו לדוגמה את מוחמד, בעל הכירכה בטיילת של לוקסור. מוחמד בן 15 מספר שיש לו שתי נשים, ולועס כל הזמן חשיש שאותו הוא מציע גם לנו. אחר כך מספר בערבית על שימעון של הנשים הישראליות, ששמנו יצא ברחבי מצריים, כנשים חמות-מוג ומציע לנו שנעזוב את הגברים ונבוא איתו. הוא מבטיח לנו לילה שלא נעולם. במקום להעלב, אנחנו אומרות חר משמעית: "אוסקוט, יא-מוחמד" ומוחמד, שקצת נבהל מזה שאנחנו דוברות ערבית, מתרסק. הוא סבר לתומו, שהוא מרבר בשפה שאינה מובנת לנו. כעת נשבר הקרח ומוחמד מתרצה ושר שירי הלל לאיסראיל. אחרי כך אנחנו שרים איתו בדואט שירים של אום כולת'ום ועברול וואהב. זה פשוט מאוד לשיר עם מוחמד. הוא שר "יא אלבי" ואנחנו עונים "יא נפשי" הוא שר "יא רוחי"

שהרי אם לא לשם הבקשיש, לשם מה ליווה אותנו לפה? יש חילוקי-דעות כינינו. שלושה מאיתנו אומרים שהאיש מצפה לכסף. רק עמי, העקשן, טוען שבשום פנים ואופן לא האיש לא מצפה לכסף, הוא באמת התכוון לעשות לנו טובה, להקל עלינו בקאהיר. על דעת הרוב מציעים לחברנו כסף. הוא נעלב עד עימקי נשמתו, מסרב בכל תוקף, אך אינו כועס ואומר שהוא מבין אותנו, מבין את החששות שלנו, את החששות שלנו, ומורה לנו שוב ושוב על כי בטחנו בו. הוא נכנס למכוניתו, מגנפף לשלום, מרביץ סיכוב על גלגל אחד, ובצפירה מחרישת-אוזניים נעלם לדרוכו.

אוהבים נשים ישראליות

אחרי כך נתקלנו במצרים רבים שביקשו ממש לעזור, ללא תמורה, ללא בקשיש. קיימת כמוכז גם התופעה של אלה המכניסים אותך בשם השלום בכוח לחנותם, בטענה שאנחנו כעת "בני-יורדים" ו"חברים" ו"אהלן

כפל רעומים

יצב במרכז של כיכר הנושאת את שמו. מאחורי הפסל תחנת-הרכבת המרכזית של קאהיר,

שערים חוקיים ושער שחור אחד. ככל מקום שואלים את התייר: "שגנ' רולר?" כולר, רוצה להחליף רולר-ריס? האמת ניתנת להאמר, כי השער ברחוב גבוה אך כמעט מהשער שמעניק הבנק בתעריף הקניה. תעריף הקניה גבוה 40% פיאסטר מתעריף המלון וכאן מצפה לתייר הלא-מונסה מלכות שכראי להיזר ממנה. במלונות חייבים לשלם על פי השער הנמוך. התייר הלא-מונסה מחליף את כספו בבנק תמורת השער הגבוה, הוא שער הקניות, ומקבל קבלה. מן המלון יוצא התייר לבלות, כמונו למשל, במועדון-הלילה של מלון הילטון נייל, הנמצא בקומת-הגג, שם אפשר לאכול ארוחה אלגנטית בחברתם של עשירי מצריים, נשים ענורות הלומים על כל אצבע, לבושות בשמלות עם פאיטס, וגברים לבושים בחליפות משלושה חלקים. הגשים יושבות לחור, הגברים לחור, אם כי באותו שולחן, בין מנה למנה קופצים לרחבת-הריקודים לריקוד סלואו.

בתום הארוחה מופיעה רקדנית-בטון יפהפיה, ניה, שהיא מאוד ידועה במצריים, מרביצה ריקוד סוער עם נענעו-בטון אגריים, מבצעת ריקוד בלתי-רגיל, כשהיא נושאת על ראשה מנורה עם גרות דולקים ואף נר לא כבה. אחרי כך, מכוון שמרובר במועדון-הלילה, שמרבת ארוחי מצריים, מופיעה להקת אקרובטיות נוראית מאנגליה. המצרים משתגעים

חאן אל-חלילי

השוק החברוני הענק של קאהיר מהווה אטרקציה לתיירים. הישראלים לא מת' להבים במיוחד מהשוק, הם ראו שוק כזה בחברון, בשכם ובירושלים.